

Vogelvrij

Ellen Putman

Wie is de mol? De **mol** (*Talpa europaea*) is een zoogdier met een grijszwarte vacht, piepkleine ogen en enorme graafpoten aan de voorkant. Een mol eet per dag de helft van zijn eigen gewicht. Op het menu staan regenwormen, maar ook insecten, spinnen, slakken of zelfs jonge muizen.

Een bijzonder kenmerk van de mol is dat zijn haren in de huidaanhechting kantelen, zodat ze niet blijven steken in de gangwanden als de mol achteruit krabbelt. En om te voorkomen dat zijn oren dicht gaan zitten met zand tijdens het graven, heeft hij inwendige oorschelpen en er zit een gordijntje van haren voor de opening.

Met zijn gegraaf levert de mol een belangrijke bijdrage aan het ecosysteem en de bodemvruchtbaarheid. Door de gangen kunnen water en zuurstof tot diep in de aarde doordringen waardoor de bodemstructuur verbetert. Mollen komen vooral voor daar waar veel wormen en larven zijn en zijn een teken dat de bodem gezond is.

In Duitsland is de mol sinds 2009 een strikt beschermde diersoort juist vanwege zijn bijdrage aan de bodem-

verbetering, welke leidt tot gezondere tuinen, natuur, bossen en akkers.

In Nederland daarentegen is de mol sinds 2005 geen beschermde diersoort meer. Helaas is sinds die tijd de mol vogelvrij en wordt geen middel geschuwd om hem verjagen. Zoals met het gebruik van vallen, vangkooien, klemmen, het inzetten van een gasexplosie waarbij tunnels worden geïnjecteerd met Rodenator Pro en chemische bestrijding door middel van vergassing. De grootste bedreiging voor de mol is dan ook de mens.

De vervolging van mollen heeft zelden een langdurig effect. Wanneer in voedselrijke bodems leefgebieden vrijkomen, worden deze doorgaans weer snel door andere dieren ingenomen, zoals een andere mol.

De bestrijding van mollen is bovendien ongunstig voor kleine roofdieren. Indirect omdat wezel en hermelijn bij het verdwijnen van mollen zonder ondergrondse transportbanen (mollengangen) komen te zitten, en direct omdat wezel en hermelijn, onbedoeld, sneuvelen in mollenklemmen.

Foto: Mick E. Talbot, Creative Commons